

[Lilli Gyldenkilde]

vigtige. Her tænker jeg først og fremmest på lægerne. Vil de kunne administrere en sådan lov, hvorefter de egentlig skal udskrive foreløbige dødsattester? På dette punkt mener jeg det er meget vigtigt, at vi får lægernes syn på sagen.

Jeg tænker også på den syge, hvad bl. a. hr. Holm var inde på. Vil enhver kunne tåle at høre sandheden, ved at det pludselig bliver bevilget, at han må komme hjem og få en pårørende til at passe sig? Jeg tænker også på, som fru Eva Gredal var inde på det, om denne plejeorlov vil lægge et pres på kvinderne, så de føler sig forpligtet, måske endda ud over, hvad de kan klare. Dette er naturligvis begrundet i kvindernes tradition og evne til at passe denne plejefunktion. Vi må også tænke på dem, der ikke kan påtage sig det, i hvert fald den praktiske side af plejefunktionen, men som alligevel ønsker at være så meget som muligt sammen med deres syge slægtning. Derfor synes jeg, at det nøje bør overvejes, om der ikke også for pårørende til sygehusindlagte døende skal være en mulighed for, at de kan være hos vedkommende den sidste, svære tid.

Som det kan høres, ser vi mange store problemer i et sådant forslag. Når jeg siger, at vi er positivt indstillet over for forslaget, så er det, fordi det har fået den form, det har fået, sådan at der er tale om, at vi skal have en virkelig gennemdrøftelse af disse ting i et udvalg. Det kan vi sige ja til.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Da mit partis ordfører, fru Tove Jørgensen, ikke kan være til stede, vil jeg fremføre vores kommentarer.

Forslaget bygger på, at der faktisk afsiges en dødsdom over den syge. Vi finder dette umenneskeligt og uigennemtænkt. Vi vil gå aktivt ind i udvalgsarbejdet, fordi vi finder emnet væsentligt, men vil trods alt ikke kunne gå ind for forslaget, som det ligger her, med de bemærkninger, det bygger på.

Grethe Philip (RV):

Emnet er væsentligt, som det blev sagt, men det er jo også meget sårbare områder, man kommer ind på. Den diskussion, der allerede har været rejst om det forslag, som oprindeligt blev stillet af læge Jørgen Vinther, har jo også vist, at folk ser meget forskelligt

på det. Nogle er ganske enige i, at det vil være værdifuldt, om man gav en nær slægtning en sådan adgang til at passe den døende. Andre synes, at det er helt forkasteligt, at der derved lægges et voldsomt pres på den nære pårørende, og at det er noget, man absolut må tage afstand fra.

Jeg synes selv, at der ligger noget værdifuldt i de tanker, der er bragt frem, og at det vel er værd at overveje dem nærmere. Men jeg er også enig med socialministeren og med tidligere talere i, at der er mange ting, man skal dykke nærmere ned i for at se, hvad det egentlig er for konsekvenser, forslaget vil få.

Jeg synes bl. a., der ligger en uhyre vanskelig ting i, at lægen skal tage stilling til, om han virkelig står over for en patient, der er i en sidste fase, om man må regne med, at døden er meget nært forestående. Jeg er klar over, at i visse sygdomsbilleder er det muligt med ret stor sikkerhed for lægen at kunne sige, hvornår døden indtræffer, men det er også mit indtryk, at det, ikke mindst når det drejer sig om gamle mennesker, er uhyre vanskeligt at se, hvor lang tid det vil trække ud. Hvordan man skulle kunne skelne imellem lidt yngre og midaldrende mennesker og ældre mennesker, ser jeg ikke umiddelbart. Jeg synes i hvert fald, der ligger en stor vanskelighed her.

Jeg må måske i denne forbindelse sige, at jeg har indtryk af, at der for mindreårige børn dels er sygdomme, hvor man med ret stor sikkerhed kan se, hvor længe det vil vare, inden livet ebber ud, dels er der vel nok et særligt behov hos forældrene for at være nær ved deres børn. Det er nu ikke anderledes, end at for langt, langt de fleste mennesker er det sådan, at de føler et særligt stort ansvar for deres egne børn, et ansvar, der for de fleste føles større end for deres forældre. Dermed være naturligvis ikke sagt, at de ikke også har et ansvar over for forældrene, men man må være klar over, at hvis en kvinde går ind i en plejeopgave, så vil hun, navnlig hvis det drejer sig om pleje af hendes ældre slægtninge, hendes forældre, også have et hensyn at tage til en ægtefælle og til mindreårige børn. De hensyn kan meget vel komme i konflikt med hinanden.

Andre har her i dag sagt, at der kunne blive lagt et pres på kvinden. Jeg vil særligt fæste mig ved, at det kan være et pres, der udgår fra hende selv. Der er jo ikke alene